

איור: טל לזר

אח שלנו מתחתן

סביו ההודי ומיי הפיליפינית סועדים את הוריי. בשבילי הם מזמן משפחה בדם

שישי משפחתיות עם הרלקת נרות ואוכל כיד המלך, וגם עשי רים שאלות מעיתון "הארץ" כשאבא שלי מכבב – אבל לא עוה. מבחינת הוריי המרותקים למיטה, ושכבר כמעט אינם מדבי רים, סביו ומיי הם המענה לכל צורכיהם, כולל אוכל, שיעול, מקלחת, תזונה במיטה או הרלקת אור וטלוויזיה. לא פעם ניסיתי להסביר לסביו ומיי שהגברת שכל כך תלויה בהם עכשיו היתה בעבר לידי מגונדרת, ציירת מוכי שרת ואחות מוסמכת בחדר ניתוח, ושמעל לכל היא ניצולת שואה. ושהאיש המבוגר שלצידה היה ממקימי המדינה, מבכירי התעשייה בארץ ומי שניהל מפעלי ענק וגדודים של אנשים. לשמחת, הם מתפעלים מהסרטים הישנים שבהם רואים את הוריי מטיילים ברחבי העולם, צעירים ונמרצים.

סביו ומיי נתנו להוריי את מיטב שנותיהם, ובעשור שהוא איתנו סביו חסך לא מעט כסף והשקיע בנכסים מניבים שונים. אני מאוד מקווה שכשישקיע יום אחד עם רעייתו בגואה, הוא יהיה, בזכות השנים בארץ, אחד הגבירים המבוי ססים באזור. בינתיים הם איתנו, מגדלים עגבניות וחולל בחצר, וסביו ממלא בסיגריות את הדליים עם החול שארגנתי לו. מיי השאירה מאחור בעל וילדים, ואני בטוח שהיא מלאה געגועים. אני לא רואה את עצמי נוסע לעשר שנים לעבוד בלי המשפחה במדינה אחרת, והמחשבה על ההקרבה שלהם למען פרנסתם ופרנסת משפחותיהם, מעוררת התפעלות. ועכשיו אח שלי סביו מתחתן. לכלה המיועדת קוראים זאירה, והיא עובדת ברישוי למכוניות יונדאי בגואה שבהודו. הם הכירו דרך אחותו כששניהם היו כבר בקולג'. אם הכל יסתדר, אסע לחתונה של זאירה וסביו בדצמבר, ואני מבטיח לדווח מהשטח. זו תהיה הזדמנות נהדרת לספר להוריי כמה הוא יקר לנו, ולהודות להם על כל מה שהוא עשה בשבילם ובשבילנו. מול טוב סביו, ותודה לכם, מיי וסביו, על הכל. אוהב אתכם, חברים. ✕

yairn@israelhayom.co.il

הקארי המיוחדים ולנדרנודי הראש ההודיים המקסימים שלו מצד לצד, שלא תמיד הבנתי את משמעותם. אבל אמא שלי המשיכה להתנגד ולהגיד ש"לא צריך אותו". אחרי כמה שנים היא ואנחנו איתה חטפנו את השבץ המוחי שלה – וגם היא הפכה למשותקת בחצי גוף ומרותקת לכיסא גלגלים. גם לה הבאנו מטפלת נפלאה מהפיליפינים בשם מיי, אבל היא עדיין חשבה שתוכל להסתדר לבד ושבעוד רגע היא תקפץ מתוך כיסא הגלגלים, תחזור לחיים ותזכה במדליית זהב בריצת מרתון באולימפיאדה, ככה שממש לא צריך אף אחד שיגור אצלה בבית.

בעשר השנים שסביו גר אצל הוריי אני משוחח איתו, או עם מיי, בכל יום, הרבה יותר מאשר עם החברים הק רובים או עם האחים הביולוגיים שלי. הם מעדכנים אותי במצב הרוח של הוריי, במצבם הרפואי, אילו תרופות צריך לרכוש ואיך הן משפיעות על הוריי, ואני משתדל לתת להם את כל התמיכה שהם צריכים, כולל לנסוע בשש בבוקר ולעמוד בתור במשרד הפנים או להגיד לאמי שתפסיק לצבוט אותם כשהם מסרבים לתת לה שוקולד. לאחרונה יש שיח ערני על התנהגותם של עובדים זרים בארץ, כולל טענות על כך שהם עוזבים עבודה אחת עבור תנאים טובים יותר במקום אחר, ומשאירים אנשים מול שוקת שבורה. גם אנחנו זכינו לחוות מדי פעם התנהגויות פחות סיי מפטיות מעובדים מחליפים, אבל בכל מה שקשור בסביו ובמיי, היינו בני מזל בריבוע. בתחילת הדרך סביו עוד נהג לשחק עם אבא שלי משחקי קובייה וחשיבה, אבל כשאבא, שהיה תמיד הכי מהיר בחשבון, הביזן שסביו מהיר ממנו, הם חדלו. לסביו יש זיכרון יוצא דופן, הוא זוכר את כל ימי ההולדת של כל בני המשפחה, כולל הוריי, אחיי, בני הדודים והחברות של כל הנכדים, שאני בקושי זוכר איך קוראים להם. מיי, לעומת זאת, נוהגת לשיר שירים פיליפיניים בזמן העבודה ולהחליף צבעים בשערה, משעמום. שניהם עוד הספיקו לראות את הוריי אוכלים איתנו ארוחות

טוב, הוא לא ממש אח אמיתי, גם לא אח במובן של "מה קורה איתך אחי?", לא היינו ביחד בצבא ולא בסיירת – וזה לא רק בגלל שאני לא הייתי בסיירת, והחיסולים היחידים שהייתי מעורב בהם היו של מנות חומס באזור גלצ. לא למדנו באותו בית ספר ולא גדלנו באותה שכונה, ואנחנו לא הולכים לאותו בית כנסת. הוא לא מכיר מערכונים של הגשש או שירים של כוורת (אם כי כבר היה בכמה הופעות של תיסלם). ובכל זאת, הוא אח שלי. לאחי הלא ביולוגי קוראים סביו, ופגשתי אותו לראשונה לפני עשר שנים בערך. אבי, שעבר אז את גיל 80, חטף שבץ מוחי, הפך למשותק בחצי גוף ואושפז בתל השומה כבר בימים הראשונים של האשפוז והשיקום הבנו שחיינו השתנו מקצה לקצה, ומאדם בריא ונמרץ – כזה שנוהג, נוסע לחו"ל ומבשל פסטה עם פסטו תוך כדי שירה באיטלקית במטבח – הוא הפך לאדם עצוב, מדוכא ומוגבל. במשפחה הביולוגית אנחנו שלושה אחים, אני הצעיר והיחיד שגר בארץ. אמא היתה קצת בהלם מהמציאות החדשה, והבנתי שאני צריך לקחת פיקוד ושהדבר הרחוק ביותר הוא למצוא לאבי מטפל צמוד. אני לא זוכר אם ראינתי מישהו לפני או לא, אבל כשהגיע סביו, בחור הודי צעיר ונמרץ, הוקסמתי מחיכו. לא היו לי כלים לבחון את יכולותיו מעבר לתחושת הבטן הראשונית ולכמה שאלות בסיסיות, אבל הלכתי על החיך ולא טעיתי. סביו עבר לגור בבית הוריי, ומאז הוא מטפל באבי במסירות. לאמא שלי זה היה קשה מאוד. היא התכחשה למצב החדש, חשבה שאבא שלי מתפנק, שעוד רגע הכל יחזור למה שהיה קודם ושנחנו נסתדר לכה. אני הבנתי אותה. בשביל כל אחי, ובשבילה בפרט, זה לא טריוויאלי להכניס אדם זר ממדינה אחרת לתוך הבית. אבל סביו היה הדבר הכי טוב שקרה לנו. הוא התגלה כנשמה טובה, אחראית, ישרה, נאמנה ואוהבת. הוא עזר בכל מטלות הבית, בקניות, באחזקה, נסע איתנו לרופאים, לבתי מרקחת ול"יד שרה", תיקן את הקלקולים בבית, ואפילו התרגלנו לבישולי